

CSODATÉVŐ

A RÖSZKEI SZENT ANTAL PLÉBÁNIA
HAVONTA MEGJELENŐ LAPJA

Tartalomból:

Miseszándékok 2. old.

Részlet:

Michel Quoist: **Itt vagyok,
Uram!** című könyvéből

3. old.

Egyházközségi hírek

5. old.

Elgondolkodtató:

A mag

6. old.

Múltidézés

8. old.

Ünnepi kipróbált receptek:

„Verdens beste”

9. old.

Kalendárium:

THIENEI SZENT KAJETÁN

10. old.

Vers: Petőfi Sándor: *A
betegséggel, ...*

14. old.

Viccek:

15. old.

Rejtély:

16. old.

A te kezébe teszem le, Atyám,
ennek a napnak alkonyát. Nem olyan
már, mint amilyen reggel volt, amikor
nekünk ajándékoztad. Nagyon
megszürkítette jó szándékaimnak
meghiúsulása és annak a tehernek a
súlya, amelyet te szabtal ki rá.

Mégis tudom, Uram, hogy amikor
lámpám fénye kihunyt, befogadsz engem
gyarló emberi mivoltomban megértő
szeretetedbe és végzetetlen nagy
nyugalmadba. Én akkor csak állok
csöndesen előtted, hiszen mást nem
tehetek, és beismerem kicsinységemet
végtelen nagyságod előtt.

S ha megengeded, hogy ismét
megláthassam napodat, nézd, Uram, itt
vagyok, mindenre készen - térted!

Miseszándékok
Augusztus (az esti szentmisek időpontja **18h**)

**Szentek és
ünnepeink**

1.	Vasárnap	9h: Szekeres Imre, Szekeres Ferenc, Szél Mária, tanács és Börcsök család elhunytjai este: Börcsök Józsefné Tóth Mária Magdolna	Évközi 18. vasárnap Ligouri Szent Alfonz
2.	Hétfő		Szent Özséb
3.	Kedd		Szent Hermina
4.	Szerda		Vianney Szent János
5.	Csütörtök		Havas boldogasszony
6.	Péntek		Urunk színeváltozása
7.	Szombat		Szent II. Sixtus pápa
8.	Vasárnap	9h: Börcsök Antal és Börcsök Erzsébet este:	Évközi 19. vasárnap Szent Domonkos
9.	Hétfő		Szent Román
10.	Kedd		Szent Lőrinc
11.	Szerda		Szent Klára
12.	Csütörtök		Szent Hilária
13.	Péntek		XI. Ince pápa
14.	Szombat		Szent Maximilián Kolbe
15.	Vasárnap	9h: Rózsa György este:	Nagyboldogasszony
16.	Hétfő		Szent Rókus
17.	Kedd		Szent Jácint
18.	Szerda	Lajos és Ilona	Szent Ilona
19.	Csütörtök		Szent Emília
20.	Péntek	9h: este:	Szent István király
21.	Szombat		Szent X. Piusz pápa
22.	Vasárnap	9h: Farkas József, Lajos Viktória és lányuk, Piroska este: Nógrádi Géza	Évközi 21. vasárnap Szűz Mária, a Világ királynője
23.	Hétfő		Limai Szent Róza
24.	Kedd		Szent Bertalan apostol
25.	Szerda		Szent Lajos király
26.	Csütörtök		Szent Natália
27.	Péntek		Szent Mónika
28.	Szombat	Ábrahám Imre és Antal	Szent Ágoston
29.	Vasárnap	9h: Király Lajos, Pap Piroska, Börcsök Károly este:	Évközi 22. vasárnap Keresztelő Szent János vértanúsága
30.	Hétfő		Szent Félix, Szent Rózsa
31.	Kedd	Király Lajos és Pap Piroska	Szent Arisztid

HALÁLTUSA

Egyszer majd elérkezik a nap, amikor az aktív keresztény súlyosan beleütközik a Világon élő rosszba. Néhány óra alatt felismerheti annak szédítő mélységét vagy a határt nem ismerő elterjedését. Titkát nem tudván megosztani másokkal, egyedül hordja annak terhét az éjszaka sötétjében, a csömör béklyóiban, szinte megsemmisülve a gonosz hatalma alatt, melyet ismerni vél ugyan, de amelyből eddig csak a rojtos, csüngő szél-rongyokat látta. A Világ sötétségében a rosszal, a bűnnel való első közvetlen érintkezés elengedhetetlen az aktív keresztény megtisztulásához és a megváltásban részesülő hivatásának az elmélyítéséhez. Később éjszaka borul majd egész belső, lelki világára is; de ez az éjszaka már a feltámadás hajnalának az előhírnöke lesz!

*

„Ő a bűn hordozójává tette értünk azt, aki bűnt nem ismert, hogy általa Isten igazságának részesei legyünk.” (2Kor 5,21)

„Egyszerre csak remegni és gyötrődni kezdett. Halálosan szomorú a lelkem, mondta nekik, várjatok itt és virrasszatok. Kicsit tovább ment és földre borulva imádkozott, hogy ha lehetséges, múltjék el ez az óra. Abba, Atyám, szól, neked minden lehetséges: Vedd el tőlem ezt a kelyhet, de ne az legyen, amit én akarok, hanem amit te.” (Mk, 14,33-36)

„Most mélyen megrendült a lelkem. Mit is mondjak? Hogy szabadíts meg attól az órától, Atyám? De hiszen éppen azért az óráért jöttem! Atyám, dicsőítsd meg nevedet!” (Jn, 12,27)

*

Ma este, Uram, megundorodtam,
megsemmisültem.

Visszataszító, Uram, a rossz,
csúf és piszkos.

A sárban tiptódtam,
utaztam,
úsztam.

Pocsolya az egész világ.

Érzem: meg kell mosakodnom.

Meg kell mosnom a kezemet,
a szememet,
a testemet,
a szívemet,
a lelkemet,
Uram, mindenemet!

Nem merek járni,

Nem merek szerte nézni.

Miért is mutattad meg mindezt, Uram? Miért értetted meg velem? Soha többé nem tudom elfelejteni...

Milyen idősnek érzem magam ma este! Sokkal vénebbnek, mint hazug arcom ráncai mutatnák.

Néhány óra alatt tíz évet öregedtem...

Bocsáss meg, Uram, de nem tudtam.

Bocsáss meg, Uram, de az emberek sem tudják; a boldogok nem tudják, a bűn nélkül élők nem tudják, az ártatlanok nem tudják; sohasem fogják tudni, még csak nem is sejtik meg soha,

Hogy milyen csúf ez, Uram...

Szemem előtt egy mosolygó kamasz fiú tiszta képe; megnyugtat – és fellázít!

Irigylem ártatlanságát, és haragszom rá békés nyugalmaért.

Mosolyát kutatom, és az bánt.

Megkívánom friss, vadonatúj tisztaságát – és az megsebez.

Uram! Miképpen lehet ismerni, tudni – és tisztának megmaradni?

Miképpen lehet megismerni a titkot, és megőrizni a belső békét?

Miképpen lehet elviselni a bűn végtelen szomorúságát, és megőrizni a te mélységes örömet?

*

Gyermekem! El kell fogadni a rosszat is, sőt el is kell viselni azt.

De állj meg utadon, csak kapd el menet közben, mert ezért indítottalak el ezen az ösvényen.

Terhe alatt leroskadsz, mozdulni se tudsz, a sötét s a magány csömörében elterülsz a földön...

Mindezt ismerem, Gyermekem,

Mindezt végig éltem én is, Fiam.

Haláltusám ez volt!

Át kell rajta esni; ez a megváltásom rendje, szabálya.

Meg kell előbb halni, hogy föltámadhassunk; szenvedni kell, hogy meghalni tudjunk, s a szenvedés előtt meg kell ismerkednünk a haláltusával is...

Ne menekülj a rossz elől. Fogadd el.

Minél csúfabb, minél nehezebb, annál nagyobb erővel vállald,

S szenvedj,

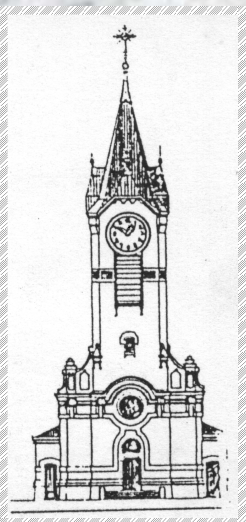
Halj meg!

Az ÖRÖM csak utána jön...

(Szerkesztette: Ábrahám Judit)

(Részletek Michel Quoist: Itt vagyok, Uram! című könyvéből)

Egyházközségi hírek:

Plébániai kormányzónkat, **Liszkai Tamást**, a következő telefonszámokon lehet elérni:

06-30-359-1050, 273-260.

Miserend:

kedd-szombat: 18.⁰⁰

vasárnap: 9.⁰⁰ és 18.⁰⁰

A plébánia ügyfélfogadási rendje:

Kedd, Csütörtök, Péntek: 9⁰⁰ - 12⁰⁰ -ig.

A plébánia weboldala:

www.plebaniahivatal.roszkenet.hu

A hittan bizonyítványokat a nyári szünet minden vasárnapján átvehetőek lesznek a sekrestyében, a vasárnapi szentmisék után.

Augusztus 1-jén, Szent Anna és Szent Joachim ünnepét követő vasárnap, a délelőtt 9 órakor kezdődő szentmise keretében tartjuk az **idősek miséjét**.

E szentmisében szolgáltatjuk ki a betegek szentségét is azoknak, akiknek az élete betegség vagy öregség miatt veszélybe került vagy egészségi állapotukban olyan romlás állt be, amivel tartósan kénytelenek együtt élni. **A szentséget felvenni csak előzetes jelentkezés után lehet**, ezért kérjük, jelezzék ezt számunkra személyesen irodai időben, vagy telefonon, ill. iratkozzanak fel a sekrestyében.

Az elsőáldozásról készült fényképek megrendelhetőek a templomban és megtekinthetőek a plébánia honlapján is.

Augusztus 17-én, kedden, és **19-én**, csütörtökön **nem lesz szentmise** templomunkban.

Augusztus 20-án, pénteken, Szent István Királynak, Magyarország fővédőszentjének ünnepén **18 órakor lesz csak szentmise** templomunkban.

Börcsök Eszter rovata

Elgondolkodtató!!!

A mag

Tanulságos történetek!

Egy sikeres üzletember már idős volt és érezte, hogy eljött az ideje, hogy kiválassza az örökösét, aki továbbviszi az üzletet. Viszont nem az egyik igazgatót vagy az egyik gyermekét választotta, hanem valami egészen mást tett. Összehívta az összes fiatal alkalmazottat.

Ezt mondta nekik: „Eljött az ideje, hogy visszavonuljak és kiválasszam a következő vezérigazgatót. Elhatároztam, hogy közületek fogok választani valakit.” A fiatal alkalmazottak megdöbbentek. A főnök így folytatta:

„Mindegyikőtöknek adok egy MAGOT - egy nagyon különleges MAGOT.

Szeretném, ha elültetnétek ezt a magot, öntöznék és jöjjetek vissza mához egy évre azzal, amit neveltetek a magból. Akkor majd megnézem a növényeiteket és kiválasztom, ki lesz a következő vezérigazgató.”

Volt a fiatalok közt egy Jim nevezetű is aznap, aki a többiekhez hasonlóan, szintén kapott egy magot. Nagyon izgatottan tért haza, s elmondta a feleségének is a történeteket. A felesége segített cserepet, földet és komposztot keríteni és Jim elültette a magot. Minden nap meglocsolta és figyelte, nőtt-e a növénye. Körülbelül három hét elteltével a többi alkalmazott már a kikelt növényekről beszélgetett.

Jim mindig megvizsgálta az ő magját, de semmi nem kelt ki belőle.

Eltelt három, négy, végül öt hét, még mindig semmi. Addigra már mindenki a növényéről mesélt, de Jimnek nem volt növénye, úgy érezte, kudarcot vallott.

Már eltelt hat hónap és még mindig nem volt semmi Jim cserepében.

Tudta, hogy biztosan elpusztította a magját. Mindenkinek fája és magas növényei voltak, de neki semmije sem. Jim mégsem szólt egy szót sem a kollégáinak.

Tovább locsolta és trágyázta a földet. Annyira akarta, hogy kikeljen a mag.

Amikor végre letelt az egy év a cég minden fiatal alkalmazottja elhozta a növényét, hogy a vezérigazgatónak megmutassa. Jim azt mondta a feleségének, hogy ő nem fog bevinni egy üres cserepet. A feleség azt válaszolta, hogy őszintén el kell mondania, ami történt. Jimnek kavargott a gyomra, úgy érezte, ez lesz életének legkínosabb pillanata, de tudta, hogy a feleségének igaza van.

Elvitte az üres cserepét a tanácsterembe. Amikor Jim megérkezett, csodálattal nézte a sokféle növényt, amit a többi alkalmazott nevelt.

Gyönyörűek voltak, mindenféle alakú és méretű növények. Jim letette a földre az üres cserepét, sok kollégája kinevette, páran sajnálták őt.

Amikor a vezérigazgató belépett, körülnézett és köszöntötte fiatal kollégáit.

Jim próbált meghúzódni valahol a sarokban. „Istenem, milyen gyönyörű növényeket, fákat és virágokat neveltetek” - mondta a vezérigazgató.

„Ma az egyikőtöket kinevezem vezérigazgatónak.”

Hirtelen a vezérigazgató megpillantotta Jimet az üres cseréppel a terem végében. A pénzügyi igazgatót arra kérte, hogy hívja Jimet előre. Jim megrémült. Azt gondolta: „A vezérigazgató tudja, hogy kudarcot vallottam! Talán kirúg!”

Amikor Jim előrement, a vezérigazgató megkérdezte, hogy mi történt a magjával. Jim elmondta a történetét.

A vezérigazgató mindenkit arra kért, hogy üljön le, kivéve Jimet.

Ránézett Jimre és mindenki előtt bejelentette: „Íme, az új vezérigazgatótok!”

„Jimnek hívják.” Jim nem hitt a fülének. Hisz még ki sem kelt a magja.

„Hogyan lehetne ő az új vezérigazgató?” - mormogták a többiek.

A vezérigazgató akkor azt mondta: „Egy évvel ezelőtt az itt lévők közül mindenkinek adtam egy magot. Arra kértelek titeket, hogy ültessétek el, öntözzétek és hozzátok vissza nekem e napon. Én mindenkinek főtt magot adtam; halottak voltak - lehetetlen volt, hogy kibújjanak a földből.

Mindegyikőtök, Jimet kivéve, fákat, növényeket és virágokat hozott nekem.

Amikor észrevettétek, hogy a magok nem kelnek ki, kicseréltétek a tőlem kapott magot egy másikra. Jim volt az egyetlen, akiben megvolt a kellő bátorság és őszinteség, hogy egy olyan edényt hozzon ide, amiben az én magom van. Ezért ő lesz a következő vezérigazgató!”

Ha őszinteséget vettek el, bizalmat arattok.

Ha jóságot vettek el, barátokat arattok.

Ha alázatot vettek el, nagyszerűséget arattok.

Ha kitartást vettek el, elégedettséget arattok.

Ha megfontoltságot vettek el, reményteli kilátást arattok.

Ha kemény munkát vettek el, sikert arattok.

Ha megbocsátást vettek el, megbékélést arattok.

Tehát, vigyázzatok, mit vettek el ma, mert ez határozza meg, mit fogtok később aratni.

„Bármit adtok az életnek, az élet visszaadja azt nektek.”

Múltidézés egy rejtélyes levelesládából

Mik a megpróbáltatások?

Csapás, csapás után zúdult egyszer egy gazdag emberre. Lelkében valósággal összetört alattuk és otthagyta birtokát egy időre. Elment pihenni és feledni.

Faluhelyt telepedett meg. Érdeklődve nézte ott a falusiak munkáját. Egyszer egy földművest látott, aki lapátjával a gabonát forgatta. Megkérdezte tőle: „Miért cselekszed ezt?”

A földműves így felelt: „Hogy a gabona meg ne dohosodjék. Ezért megforgatom szemeit, hogy amelyik előbb alul volt felülre kerüljön, és amelyik felül volt, alulra kerüljön.”

A gazdag ember másnap kiment a szántóföldek közé sétálni. Épp szántott egy földműves. Megkérdezte tőle, hogy miért cselekszi ezt?

A földműves így felelt: „Fölszántom a földet, hogy meglazuljon és így magába fogadja az esőt, valamint a napsugarat.”

A gazdag ember másnap a szőlőhegyre rándult ki. Nézte, hogy a vincellér miképp metszi a szőlőt. Megkérdezte, hogy miért teszi ezt?

A vincellér így felelt: „Le kell metszenem több hajtást a szőlőről, mert akkor erősebb lesz a többi ága és nagyobb termést hoz.”

A gazdag ember hazament és gondolkodni kezdett: „Miért lettem és olyan szomorú a csapások hatása alatt? — kérdezte magától. — Hiszen nem olyan-e az ember, mint a búza, amelyet megforgatnak, hogy ép maradjon? Az ember is, ha örökké felül van, vagyis a jólétben dúslakodik, megromlik. Ha meg örökké lent van, vagyis a nyomorban vergődik, szintén nehéz az élete. Természetes dolog az, hogy egyszer fenn, másszor pedig lenn legyen az ember.

Vajon nem olyan-e az ember élete, mint a szántóföldé? — okoskodott tovább. — Az ember lelke könnyen megkeményedik. És ha a fájdalom ekéje barázdákat hasít ezen a lelken, akkor sokkal könnyebben befogadja az Isteni kegyelem napsugarát és áldásos esőjét.

Avagy nincs-e hasonlóság — töprengett tovább — az ember és a szőlő között? Ha a szőlőről levágnak egy-két hajtást, a többi erősebb lesz és jobban terem. Vajon nem így van-e az ember is? Ha az embernek is a csapások letörik egyik-másik vágyát, nem lesz-e ez előnyére, mert utána a jó tulajdonságai megerősödhetnek és akarata több jócselekedetnek termését hozhatja?”

A gazdag ember ilyen bölcs és okos gondolkodás után megnyugodott. Bár megnyugodnék az is, aki e sorokat olvassa, mert holt bizonyosra veszem, hogy ha nem is gazdag az illető, de a csapásokból elég része volt már ezen a földön.

(Összegejtötte: Kiss Gábor)

*Ünnepi kipróbált receptek***VERDEN'S BESTE****Hozzávalók:**

- 12,5 dkg Ráma margarin
- 12,5 + 20 dkg cukor (kristálycukor)
- 12,5 dkg liszt
- 4 tojás
- 4 ek. tej
- 2 kk. sütőpor
- 1 cs Aranka krémpor (vanília) (4 dl tejjel)

Elkészítés:

A margarint habosra keverjük a 12,5 dkg cukorral, majd a 4 tojás sárgájával. Hozzáadjuk a tejet, majd a sütőporral elkevert lisztet.

A tojások fehérjét keményre verjük a 20 dkg (kristálycukorral)

Először cukor nélkül kemény habbá verjük, majd fokozatosan adjuk hozzá a cukrot és tovább verjük! (Az időt nem szabad sajnálni)

A sárga masszát egy sütőpapírral bélelt tepsibe kenjük, majd rá a cukros tojáshabot.

Na most a sütés, ez fontos!!!

A süteményt előmelegített sütőbe rakjuk! Sima sütés!

Először 170 fokon (5 percig) majd visszavesszük a hőmérsékletet 160 fokra. Az egész sütés 1 óra

Ha kihűlt, leszedjük a sütőpapírt, és függőlegesen két részre vágjuk, az egyik felére a vanília krémet kenjük, a másikat rárakjuk!

(A sütőpapírt úgy tudjuk lehúzni, hogy a tepsire egy tálcát rakunk, és fejfelé fordítjuk, így a sütemény alsó fele lesz felül és könnyen lehúzzuk a papírt, majd visszaborítjuk egy tálcára!)

Jó étvágyat!

Kalendárium

Augusztus 7. THIENEI SZENT KAJETÁN

*Vicenza, 1480. október +Nápoly, 1547. augusztus 7.

Thienei Kajetán (Gaetano da Thiene) az itáliai egyház egyik legvonzóbb alakja a reneszánsz korszakban. A 15 –16. század fordulóján élt, és csendesesen, de szívós kitartással fáradozott azért, hogy Közép- és Észak-Itália városaiban újra meghonosítsa az evangéliumi szellemet.

Tevékenysége nagyon széles körű volt: laikusok számára szervezte meg az Isteni Szeretet Társulatát, betegek javára alapította a Gyógyíthatatlanok Kórházát, és megújította a szerzetességet azáltal, hogy különböző férfi és női társulatokat hívott létre, és megalapította az első újkori, új szellemű szerzetesrendet, a Reguláris Klerikusok, vagy más néven Theatinusok rendjét.

Kajetán 1480 októberében született a Velencei Köztársaság területén fekvő Vicenzában. Atyja, Thienei Gáspár gróf, aki jogász és katona volt, s egy háborúban hadvezérként is szerepelt, korán meghalt. Édesanyja, Portói Mária grófnő nevelte két fiát. Kajetán gyakran felkereste a Santa Corona nevű domonkos templomot, amelyben a családnak külön kápolnája volt. Innen ered Kajetán szoros kapcsolata a domonkosokkal, s ezért választotta gyóntatójául Gian Battista Carioni cremonai domonkost. Carioni a megújuló itáliai egyház egyik vezéralakja a trienti zsinat előtti korszakban. Ő tanácsolta később Kajetánnak a reguláris klerikusok rendjének alapítását, s ugyancsak ő segítette a másik rendalapítót, Zaccaria Szent Antalt a barnabiták alapításában. Ez a két rend kísérelte meg az ellanyhult vallásos buzgóság felélesztését.

Kajetán ifjúkoráról nem sokat tudunk azon kívül, hogy a páduai egyetemen tanult, és mindkét jog doktora lett. A szünidőket a család rampazzói birtokán töltötte, ahol kápolnáat emelt Szent Mária Magdolna tiszteletére. Néhány év múlva Rómában találjuk, ahol a pápai kancellárián iratok szerkesztésével foglalkozott. Ezek az évek jelentették a római reneszánsz virágkorát. II. Gyula és X. Leó pápa maga köré gyűjtötte a leghíresebb művészeket: festőket, építészeket, szobrászokat, költőket, írókat. Raffaello ekkor festette az Apostoli Signatura termeiben csodálatos freskóit, s Kajetán e termekben hivatalánál fogva sokszor megfordult. Róma egész Európa kulturális életének központjává fejlődött. A jámborság és a vallásosság területén azonban már közel sem volt rózsás a helyzet. Az emberek arról beszéltek, hogy az Egyházban – a főben és tagokban egyaránt – megújulásra van szükség. Össze is gyűlt az V. lateráni zsinat (1512– 1517), de határozatai csak holt betűk maradtak. Egy Rómában élő spanyol ezt az észrevételt tette: „olcsón árulják itt a tettek nélküli szavakat!” És a városnak – amelyről Kajetán azt mondta: „egykor szent város volt, most pedig maga a Babilon” – szembe kellett néznie a protestáns reformációval.

Néhány 1517–1521 között kelt levél, melyeket Kajetán egy észak- itáliai apácának, Laura Mignaninak írt, hírt ad tevékenységéről és belső világáról. Szabad idejében egy papokból és laikusokból álló egyesületbe járt, amely az Isteni Szeretet Testvérülete nevet viselte. Tagjai között volt több, a pápai kúriában dolgozó pap és püspök is, németek, spanyolok, angolszászok egyaránt. Céljuk az volt, hogy a szívekben „elültessék az isten iránti szeretet magvát, és felneveljék e magot”. Pontos szabályzatuk

volt, amely bizonyos imádságokat, misehallgatást, havonkénti áldozást és beteglátogatásokat kívánt meg a tagoktól. A társulat védőszentjéül az aszkéziséről híres és bibliafordítása miatt a humanisták előtt is nagy tiszteletben álló Szent Jeromost választották.

Éppen Szent Jeromos napján szentelték pappá Kajetánt 1517-ben, amikor már elmúlt harminchét éves. A következő évben édesanyja betegsége miatt vissza kellett térnie Vicenzába, de ott is minden erejét az említett társulat szolgálatába állította. Azt szokta mondani: „A felebarátodban mindig a keresztutat járó Jézus álljon a szemed előtt”, és maga is eszerint cselekedett. Korábban Rómában a szifiliszos betegek San Giacomo in Augusta kórházában tevékenykedett, Vicenzában is egy kórházzal kapcsolatban szervezte meg a Szent Jeromos Testvérületet. Veronában is volt egy társulat, amellyel kapcsolatban állt, s amikor édesanyja meghalt, áttelepült Velencébe, ahol 1522-ben egy új kórházat nyitott.

Kajetán ekkor életének nagyon kritikus pontjához érkezett. Szigorú vizsgálat alá vette egész addigi életét és nem tudjuk, hogy teljesen saját elgondolása alapján-e, vagy Carioni atya indítására-e, elhatározta, hogy előbbre lép a tökéletesség útján. Ahelyett, hogy további társulatokat alapított volna laikusok számára, a papság felé fordult, és olyan papokat kísérelt meg maga köré gyűjteni, akik hajlandók a példás életre és az apostoli munkát a szerzetesi élet által támogatott és táplált közösségi életformára. Olyanokra gondolt, akik leteszik a három szerzetesi fogadalmat (mert látta, hogy ezek nélkül nem lehet az evangéliumi életmódot biztosítani), de felszentelt papok, akik az Istennel egyesült életből nemcsak önmagukat, hanem lelkipásztori tevékenységük révén a híveket is táplálni tudják. Így jutott arra a gondolatra, hogy klerikus szerzetet alapít. De egyelőre még tanácstalan volt, mert ezt írta Velencéből: „Hagyom, hogy hajómat hányják-vessék a hullámok, amíg nem látok valami fényt, amely felé elindulhatok. Egyelőre nem látok mást, csak homályt és ködöt.”

1524. szeptember 14-én különös ünnepet ültek a Szent Péter- bazilikában, Rómában: Kajetán a római Isteni Szeretet Testvérülete tagjai között végre talált három társat, akik megértették szándékát, és csatlakoztak hozzá. Egyikük Gianpietro Caraffa püspök volt, aki harminc évvel később, 1555-ben IV. Pál néven pápa lett. A négy pap Szent Péter sírja fölött tette le a szegénység, a tisztaság és az engedelmesség szerzetesi fogadalmát. A fogadalomtétel napjául azért választották a Szent Kereszt felmagasztalásának ünnepét, mert az Üdvözítőt akarták követni apostoli életükkel. Ennek érdekében eltökélték, hogy lemondanak minden vagyonról, javadalomról és járandóságról, s csak a hívek önkéntes adományaira hagyatkoznak az Úr szava szerint: „Ti keressétek először az Isten országát és annak igazságát, és a többi megkapjátok hozzá” (Mt 6,34).

Az új szerzetespapi közösség tagjai oly nagy tekintélyre tettek szert Rómában, hogy külön nevet kaptak: theatinusok. Nevük története pedig a következő: Amikor főnököt választottak, nem Kajetánt, hanem Caraffa püspököt választották meg, akit a székhelyéről Chieti püspökének is neveztek. Chieti latin neve Theates volt, innen adódott, hogy a vezetése alá tartozó papokat is theatinusoknak nevezték. Ez a név azt jelentette, hogy viselői jámbor, igazságos és szigorú emberek.

1574-ben az új rendnek mindössze két háza volt: az egyik Velencében, a másik Nápolyban. Ez utóbbinak Kajetán volt a házfőnöke. Eredeti elgondolásának megfelelően a rend csak érett és kipróbált életű embereket fogadott be, akik alkalmasak arra, hogy személyes hatásukkal is terjesszék az evangéliumot. Az egész rend arra törekedett, hogy

támogassa a régi szerzetesrendek megújulását. Hatással voltak Emiliáni Szent Jeromosra, a szomaszkaiak rendalapítójára is. Kajetán személy szerint együttműködött Maria Longóval a kapucinus apácák alapításánál, és letelepítette Nápolyban a domonkos apácákat, akiknek főnöknője Caraffa Mária lett.

Thienei Szent Kajetán hatvanhét éves korában halt meg. Halálát a kortársai úgy látták, mint önként felajánlott áldozatot Nápoly békéjéért, mert a várost éppen akkor politikai viszályok sújtották. Már hónapok óta tartott a hadiállapot, és 1547. augusztus 7-én, Kajetán halála napján érkezett meg V. Károly követe, aki békét hozott. Akik ismerték Kajetánt, tudták, hogy most, élete utolsó percében magára is vonatkoztatja a testvéreinek adott tanácsot: „Imádkozzatok, hogy viselhessétek az egész világ terhét, és ez által megmeneküljön a világ. Halljátok meg Isten szavát, amely haragvón fordul a keresztény nép felé, és vessétek magatokat Isten és a nép közé, és kiáltva mondjátok: Uram, itt vagyok én, a haragod engem sújtsa!”

A ránk maradt mindössze harminc levél egyszerű, de nagyon kifejező stílusban íródott. Mindegyiket áthatja a szívbeli irgalmasság. Kajetán az egész lelki életet mint örömet határozza meg: „A lelki emberek igaz és kimeríthetetlen öröme az a vágy, hogy testestül-lelkestül Jézus Krisztushoz válhassanak hasonlóvá.” Ez pedig nem mást jelentett számára, mint a megfeszített Krisztus követését. Akkoriban Itáliában a vallásos életet általában az jellemezte, hogy az emberek belefáradtak az elméletekbe és a léhaság és erkölcstelenség általános bírálatába. Ezért kiáltott így Kajetán: „Nem szentimentális, hanem igaz szeretetben tisztítsátok meg a lelkeket!” Tudta, hogyan kell összekapcsolni és összhangban tartani a vezeklést és a szeretet tüzeit. Nagyon megértő volt, de amikor a lényegről volt szó, nem ismert alkudozást. Így mindenekelőtt a birtoklási és a becsvágy ellen küzdött, amit a korabeli Egyház alapvető bajának ismert fel.

Thienei Kajetánt Dél-Európában és Dél-Amerikában a gondviselés szentjeként tisztelik, mert megvonta magától a szükséges javakat is, és bízott abban, hogy a mennyei Atya gondoskodni fog mindarról, amire szüksége van.

1671-ben avatták szentté. Ünnepe 1673-ban került be a római naptárba.

A rokonok elmondták, hogy édesanyja nagyon nehezen hozta világra. Hosszasan vajúdott, de a gyermek csak nem akart megszületni. Akkor valakitől azt a jámbor tanácsot kapta, hogy hagyja el fényes lakosztályát, keressen a házban egy egyszerű kamrát, ahol majd megszületik a gyermek. S valóban, egy elhagyott szobában, amely szinte istállónak hatott, minden további gyötrelem nélkül megszülte a fiát. Ezt az eseményt annak előjeleként tekintették, hogy a gyermek később elhagyja családja gazdagságát, és önkéntes szegénységben fog élni.

Egyik levele, amelyet hamarosan a felszentelés után írt, mutatja, hogy mennyire megragadta lelkét az Eucharisztia misztériuma: „Én nyomorult féreg, én oktalan, arra merészkedtem, hogy a Paradicsom közepében Azt érintsem, aki a napot megvilágosítja és ezt a világot teremtette. Naponta veszem magamhoz őt, aki így hív: Tanulj tőlem, mert szelíd vagyok és alázatos szívű! – és én mégsem vetem le a gögömet. Magamhoz veszem a Világosságot és az Utat, de nem követem. Kezemben és számban ég az isteni Tűz, a szívem pedig mégis hideg marad!”

Azon a napon, amikor társaival együtt letette a fogadalmat, ezt írta egyik rokonának: „Látom, hogy Krisztus szegény, én meg gazdag vagyok; ő megvetett, engem

megbecsülnek. Szeretnék egy lépéssel közelebb kerülni hozzá, ezért elhatároztam, hogy elhagyok mindent, amit csak magaménak mondhatok a mulandó javakból.”

Mindenki tisztelte aszkéta életmódjáért. A testét csak úgy nevezte: „a lázadó”, és úgy is bánt vele. A szemét annyira féken tartotta, hogy amikor V. Károly nagy pompával bevonult a városba, föl sem nézett, amikor előtte elvonult. S ha valakiről az ismerősei azt akarták mondani, hogy nagyon mértéktartó, így fejezték ki: „kajetános”.

A világ pompája iránti megvetését a rokonságnak is meg kellett tapasztalnia. Egy alkalommal látogatóba jöttek hozzá, és Kajetán meghallotta, hogy teljes díszben érkeznek, ahogy a reneszánsz kori Itália arisztokráciája tudott csak öltözni. Üzenetet küldött nekik, hogy ha nem Krisztus egyszerűségével jönnek, látni sem akarja őket.

Mikor velencei munkálkodásának mérlegét elkészítette, megmutatkozott, hogy mennyire reálisan látja az Egyházat, s ha kell, nem takarékoskodik a bírálattal sem: „Valóban csodálatos város, hogy ne sírna felette az ember! Nincs itt senki, aki a megfeszített Krisztust keresné. Elámultam rajta, hogy a nemesek körében nem találtam senkit, aki Krisztus szeretetét ne helyezné háttérbe saját megbecsülésével szemben. Nem tagadom, élnek itt jószándékú emberek, de szegyenkeznek, ha mások gyónni, vagy áldozni látják őket. Én nem fogok addig nyugodni, amíg nem látom, hogy úgy sietnek a papokhoz, mint akik éhesek Krisztusra, hogy jóllakassák őket az Eucharisziával, és ne szegyenkezzenek, hanem tartsák nagy megbecsülésnek, hogy áldozhatnak!”

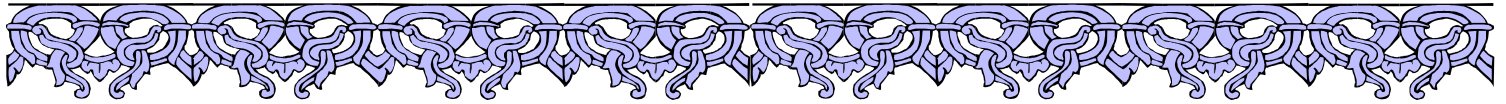
1527-ben szerzetestársaival együtt vészterhes napokat élt át Rómában, amikor a császár spanyol és német zsoldosai megrohanták és kifosztották az Örök Várost. A theatinusok házába betörő katonák a nagy szegénységen kívül semmit nem találtak, ezért a papokon töltötték ki a bosszújukat. Az egyik katona valamikor Kajetán családjánál szolgált, és nem hitte el, hogy az oly gazdag család fia nem rejteget valahol a házban igen sok kincset. Ezért végigkutattak minden zugot, s mikor semmit nem találtak, fogságba vetették mindnyájukat, hogy így csikarják ki tőlük az elrejtett kincseket; vagy ha tőlük semmit nem kapnak, legalább mások adjanak értük váltságdíjat.

A szabadságukat azonban nem váltságdíj fejében, hanem a zsolozsma imádkozásáért nyerték vissza. Történt ugyanis, hogy a ház parancsnoka, amelyben a theatinusokat fogva tartották, meghívott ebédre egy magasrangú katonatisztet. Miközben folyt a lakoma, egyszer csak a vendég fülét különös hang ütötte meg: a szomszédos helyiségből athallatszott a fogoly papok zsolozsmája. Megkérdezte, honnan jön ez a hang? Mikor elmondták neki a történeteket, kijelentette, hogy addig egy falatot le nem nyel, amíg ezeket a papokat szabadon nem bocsátják. Ekkor a rabtartóknak nem volt mit tenniük, elbocsátották őket.

A nápolyi évekből ismerünk egy esetet, amelyből kiderül, hogy a theatinusok mennyire ráhagyatkoztak Istenre. Oppido gróf, aki a szerzeteseknek hajlékot adott, nagyon szorgalmazta, hogy Kajetán évenként fogadjon el megszabott járadékot, hogy a házukat fenn tudják tartani. A szent megmagyarázta neki, hogy a fogadalmuk ezt kizárja, s az isteni Gondviselés majd gondoskodik a házról a maga idejében. Arra hivatkozott, hogy Velencében sokszor tapasztalták, még az ínséges időkben is, hogy soha nem jutottak végső nyomorba. A gróf azzal tiltakozott, hogy „ami megtörtént Velencében, nem fog megtörténni Nápolyban!” Kajetán csak annyit válaszolt neki: „Már megbocsásson, Isten Velencében ugyanaz, mint Nápolyban!”

(Összeállította: Kiss Gábor)

Petőfi Sándor:

A betegséggel szomszéd a halál...

A betegséggel szomszéd a halál...
Gyógyulj meg édes, szép menyasszonyom!
Mivé leszek, ha ajkaid helyett
Fejfádat csókolok?

Itt hagynál engem? engem! és miért?
Hogy minél előbb föl az égbe menj?
Szébb lesz neked, szébb lesz velem a föld,
Mint nélkülem a menny. -

Ne vedd el tőlem, oh sors, hívetem...
Megénekeltem már egy holt leányt...
Ne kívánd, hogy két koporsó közé
Szoruljak, ne kívánd!

Hagyd meg nekem, sors, hagyd meg őt nekem!
Hisz ő a díj egy olyan életért,
Amely beillik kárhozatnak is,
Ha nem nyer semmi bért.

Ő mennyországom, földi örömem,
Földi virágom, égi csillagom,
Ő a mindenség reám nézve... én
Oda nem adhatom.

Vagy vidd el őt, kegyetlen hatalom,
Vidd el, ha róla így határozál...
Egy tör megnyitja szívem ajtaját,
S lelkem utána száll.

Viccek:

Meséli egy férfi a kocsmában:

- Képzeljétek, tegnap este, amikor itt iszogattam veletek, egy fickó betört a házamba!
- És, mi történt? - kérdik a többiek.
- Agyrázkódást kapott, és kitört hat foga. A feleségem ugyanis azt hitte, megint én megyek haza részegen, és jól megverte!

A székely meg a fia az érett gyümölcsöket szedik össze a kertben. A fiú megkérdezi:

- Mi lesz ebből a sok gyümölcsből, édesapám?
- Hát, ha anyád meggyógyul lekvár, ha nem, akkor pálinka.

Mórickát dorgálja az apukája:

- *Kisfiam, pont úgy eszel, mint a malacok! Igen, pont olyan vagy, mint egy malac! Tudod egyáltalán mi az a malac?*
- *Igen, papa! A malac egy nagy disznónak a gyereke!*

Friss házasok beszélgetnek:

- Szeretsz drágám?
- Szeretlek.
- Imádsz?
- Imádlak.
- Mire gondolsz?
- Arra, amire Te. . .
- Király, akkor hozz egy üveggel nekem is!

Beteg a székely tehene. Megkérdezi a szomszédját, hátha tud segíteni.

- Mit adott maga a tehenének, amikor az beteg volt?
 - Hát terpentint.
- Másnap megint találkoznak. Mondja az első székely:
- Szomszéd, megdöglött a tehenem a terpentintől.
 - Az enyém is.

Az alábbi szavak és betűcsoportok hat kivételével elhelyezhetők az ábrában. A kimaradt hat szóból a következő szentírási idézet befejezése állítható össze.

Rejtvények!!!

" Bízátok rá....."

Kétbetűsek: AK, EG, EV, HL, IS, NA, NY, RE, TK, TZ, ZS

Hárombetűsek: ANA, ART, EGK, EGP, EPE, HTM, KEK, KRT, KRT, SOK, TSG, USK, VAN, ZIL, ZSU,

Négybetűsek: BIRI, ELÖL, MERT

Ötbetűsek: AKKOR, ANTOS, DOBOG, ELVIS, ETIKA, GOMBA, HÁTRA, RÁTOK, REKED, SESIA, TEPSEI, ZABLA, ZILIZ

Hatbetűsek: ALSZIK, GONDJA, MINDEN, ORGONA, PESTIS, SIKERE

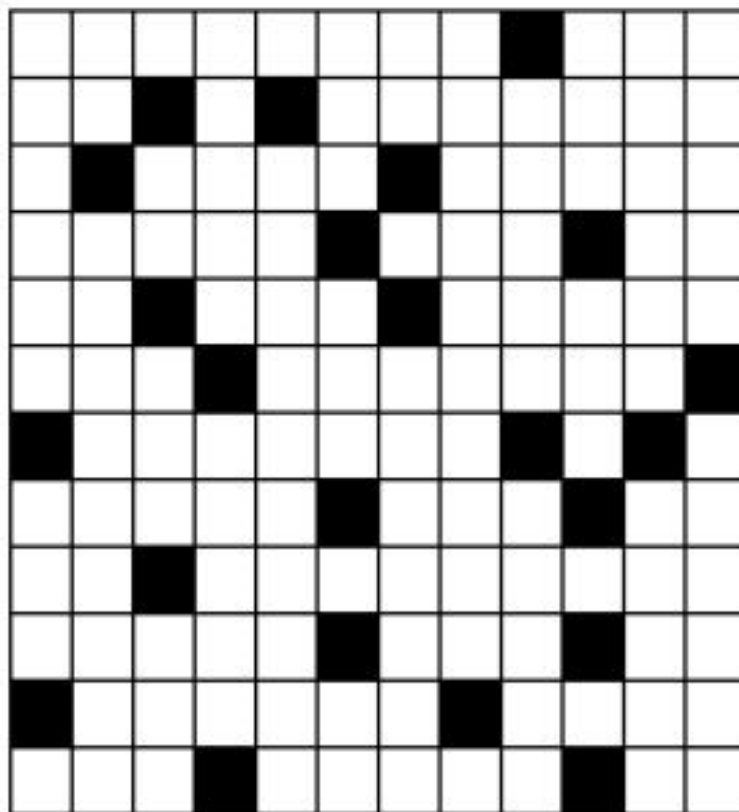
Hétbetűsek: ÉRDEKLI, IGÉRGET, OLTOHAB, ZSOLDOS

Nyolcbetűsek: SZÁZEZER

Kilencbetűsek: BÁBOZODÁS, LEGÉNYKOR

Tízbetűsek: ÖSSZESÁROZ, RÉTESLISZT

Tizennégy betűsek: AGGODALMATOKAT

A rejtvényre adott megfejtéseiket **minden hónap 28-ig** várjuk. Leadhatók a sekrestyében, a „Csodatévő” szerkesztőinél, a „Csodatévő fillérek” perselybe vagy Interneten. A nyeremények átvehetők a sekrestyében.

Előző, nehéz rejtvényünkre **csak egy** helyes megfejtés érkezett:

Márki Istvánné

A júliusi rejtvényünk helyes megfejtése:

1. „Ő rejt el üdvöt az igazak részére, és pajza azoknak, akik jámborságban járnak. Megvédi az igazságosság ösvényeit és örködik a jámborok útja fölött.”

2. „Vegyétek fel az üdvösség sisakját is és a lélek kardját, vagyis az Isten igéjét!”

CSODATÉVŐ

A röszei egyházközség havonta megjelenő lapja

Szerkesztette: Ábrahám Judit, Börösök Eszter, Kiss Gábor, Ocskó Sebastian, Tóth Zoltán

Nyitóoldal képeit rajzolta: Kohn Róbert

Lektorálta: Liszkai Tamás plébániai kormányzó

E-mail: csodatevo@citromail.hu